

Naapurissani asuu joulupukki, tai hän on ainakin ihan samannäköinen mies. Minkä näköiseksi nyt kukakin pukin kuvittelee, mutta tällä miehellä on valkoinen parta, punaiset vaatteet, hän on tukeva, oletettavasti hajamielien ja kertoo naisille pikkutuhmia vitsejä. Tämä kuvaus kieltämättä sopii aika useallekin miehelle, jos jätetään punaiset vaatteet pois listalta. Olen melko varma, että hän on aito joulupukki, tai no, niin varma kuin yleensä jostain asiasta voin olla. Pitää toki myös huomioida, että nykyään on kaikki vähän epävarmaa. Varmuusprosentti seinänaapurini henkilöisyydestä on siinä neljänkymmenen luokkaa. Se ei ole paljon, mutta tutkimukset asian selvittämiseksi ovat kesken. Katselen ikkunasta kadulle, kello on noin puoli viisi iltapäivällä. Olen hetki sitten tullut töistä ja istun keittiössäni, hörpin kupista kuumaa kahvia ja syön joulutorttua. Muutamat lumihiutaleet leijailevat ilmassa, ilman mitään kiirettä ne liikkuvat kuin höyhenet tai jokin mikä on yhtä kevyt. Höyhen on tosin lintumainen ilmaisu, enkä halua käyttää sitä sanaa kun puhutaan lumihiutaleista. Sitä paitsi mielessäni näen höyhenet vaaleanpunaisiksi, miksi näin? En tiedä, mutta miksei, toisaalta? Vähäisten lumihiutaleiden vuoksi tämä joulukuukuu ei ole valkoinen, vaan lumi sulaa viimeistään siinä vaiheessa kun se laskeutuu maahan. Naapurini nimi on Klaus Hiekka, mikä tuntuu keksityltä ja täysin tekaistulta nimeltä. Ei kenelläkään voi olla sellaista nimeä. Minun nimeni on Hannes, se on rehellinen suomalainen nimi, ja tuskin kukaan epäilee, että se voisi olla keksitty. Mutta tämä herra Hiekka käyttäytyykin niin, että hänellä on hirveästi salattavaa. Rappukäytävässä hän kurkistelee olkansa yli sillä lailla ärsyttävästi, ja kääntää heti katseensa, jos joku näkee hänet. Mies ei juuri tervehdi, mieluiten pysyy yksin omissa oloissaan, mutta toisinaan hänellä käy yöllisiä vieraita. Varsinkin nyt joulun aikana vieraat ovat lisääntyneet. Heillä on lähes poikkeuksetta punaiset vaatteet ja punainen pipo päässä. He eivät sytytä yöllä rappukäytävään valoa, vaan valaisevat pimeyttä lyhtyjensä kanssa. Pieni kulkusen kilinä kantautuu usein asuntooni heidän käyskentelystä. Ei siis ole pienintäkään epäilystä, etteivätkö nämä miehet olisi tonttuja. Minulla on ruutuvihko, olen kirjannut siihen Klaus Hiekan käytöksestä asioita, jotka puoltavat tai ovat sitä vastaan, että hän on oikea joulupukki. Tähän mennessä puoltavia merkintöjä on vähemmän, sillä pääasiassa epäilykseni siitä, että Klaus Hiekka on joulupukki, perustuu ulkomuotoon ja oletuksiin. Useana yönä, kun Klaus Hiekan ystävät ovat vierailulla, niin minä hiivin rappukäytävään ja kuulostelen, mitä naapurini asunnossa tapahtuu. Toisinaan kurkistelen postiluukusta. Mutta se on tarkkaa puuhaa, postiluukun pelti kolisee helposti liikaa, kun käteni tärisevät jännityksestä. Enkä edes jännitä kovin helposti, mutta tietysti silloin jos mennään tietyn pisteen yli niin tärinä ja vapina on ensimmäisiä oireita jännityksestä, joka on ylitsepurseavaa. Periaatteessa sillä ei ole mitään väliä, asuuko naapurissani joulupukki. Mutta jonkin verran on jäänyt vuosien varrella hampaankoloon lahjoista, mitä olen saanut, tai ennemminkin lahjoista mitä en ole saanut. Olen kyllä täyttänyt toivomuslistan huolellisesti ja lähettänyt sen joulupukille, mutta sitten syystä tai toisesta lahjat eivät ole päätyneet ikinä minulle asti. Tosin aikuisena, en ole enää nähnyt vaivaa kirjoittaa kirjettä pukille. Sehän olisi aivan älytöntä, kuvitella nyt, että aikuinen mies lähettäisi joulupukille kirjeen, siinä toivossa, että pukki toisi listalla olevat asiat jouluaattona. Mutta silti pieni keskustelu tämän asian tiimoilta on paikallaan, pitää vain ensin varmistua, että Klaus Hiekka todella on joulupukki. Muutama räikeä esimerkki tulee heti mieleen. Esimerkiksi jouluna 1985, ollessani kahdeksanvuotias, toivoin itselleni autorataa, jossa oli erilaisia vilkkuvia valoja, mutta sainkin luistimet. Minä tietysti olin rähmälläni jäällä koko ajan ja kiekkokin osui naamaan, niin että nenä vääntyi. Myös joulukuukuu 1997 tulee ikävänä mieleen, kun toivoin joulupukilta ensimmäistä kännykkää, niin sainkin Tupperware -astioita, kun olin juuri muuttanut omilleni pieneen yksiöön, jossa oli keltaiset keittiön kaapit ja mielipuoli seinänaapuri, joka hakkasi yöllä kirveellä seinään ja huusi suoraa huutoa, niin että

kaikki tämä metelöinti kuului asuntooni todella häiritsevästi. Päivällä kun näin häntä, niin mies oli erittäin asiallinen, ja kysyi usein kuinka päiväni oli mennyt. Mutta tosiaan, niitä hemmetin muovirasioita pyörii vieläkin laatikoissa, eikä sopivia kansia niihin ole enää olemassakaan. Saman tyyppisiä kokemuksia olisi luetella tusinan verran lisää, mutta samankaltaisuudenvuoksi nämä kaksi esimerkkiä riittää. Ei siis ole ihme, että haluan päästä joulupukin puheille keskustelemaan tästä epäkohdasta. Miten on mahdollista, ettei minun lahjatoiveita huomioida millään tavalla? Tällä hetkellä minä poraan makuuhuoneeni seinään reikää, josta voin tirkistellä Klaus Hiekan asuntoon. Suunnitelmissa on katsella tarkemmin hänen puuhiaan, ja sen perusteella tehdä mahdollisesti lopullinen ratkaisu siitä onko tämä mies joulupukki. Reikähän pitää olla sen verran hiltetty, ettei Klaus huomaa sitä, mutta toisaalta sen verran iso, että ylipäättään näen siitä jotain. Tämä on siis äärimmäisen tarkkaa puuhaa. Pitää myös huomioida, ettei Klaus Hiekka ole paikalla kun poraan reikää, etten poraa häntä päähän tai takapuoleen. Riippuu ihan siitä, missä asennossa hän sattuu sillä hetkellä olemaan, kun poranterä tulee seinästä läpi. Toki se, että hänen perse olisi heti suoraan siinä seinää vasten kun poraan, on epätodennäköistä. Alakerrassa asuva eläkeläinen Sirkka-Liisa Rämekorpi häiriintyy poraamisesta, hän saapuu ovelleni keskustelemaan aiheuttamastani metelistä. Hän on talon poliisi, järjestyksenvalvoja sekä hirmuvaltias ja diktaattori. Hän on aina paikalla jos tapahtuu jotain tavasta poikkeavaa. Eikä sen tarvitse olla edes kovin kummoista, niin Sirkka-Liisa on paikalla. ”Olisi hyvä, jos remonteista ilmoitettaisi etukäteen”, hän sanoo, ja on tietenkin oikeassa. Minäkään en tykkää, jos joku remontoi antaumuksella hullun kiilto silmissään kotiansa, eikä ole ensin ottanut asiaa puheeksi yhtiökokouksessa. ”Sain työni valmiiksi”, minä sanon. Enkä koe, että yhden reiän tekeminen olisi edes remontti. Mutta haluan äkkiä eroon Sirkka-Liisasta, se onnistuu nopeammin sillä tavalla, että olen kaikesta hänen kanssaan samaa mieltä, eli nyökkää ja hymyile -taktiikka. Seitsemän aikana illalla Klaus Hiekka palaa kotiinsa, ja sytyttää asuntoonsa valot. Minulla on hieman hiukopala mukana, kun seuraan salaa Klaus Hiekan arkisia puuhia tekemästäni tirkistysreiästä. Hänellä on aika pieni asunto, ja reiästä näkyy laajasti lähes koko kämppä. Olen tietenkin pettynyt, kun huomaan ettei Klaus tee mitään sellaista, mistä hänet voisi paljastaa joulupukiksi. Mutta kyllä joulupukkikin tekee tavallisia tylsiä asioita. Ehkä olen vain odottanut, että hänen tultuaan kotiin alkaa heti riemukas tip tap -leikki kuusen ympärillä. Hän on kyllä yksin ja moinen piirileikki olisikin vähän surullisen näköistä. Hän ei tee koko iltana mitään muuta jouluun viittaavaa kuin sytyttää joulukuuseensa valot. Kirjaan nämä kaikki havainnot ruutuvihkooni. Siinä kun katselen Klaus Hiekan arkisia touhuja, uusi ajatus tulee mieleen: minun on päästävä hänen asuntoonsa. Sieltä löytyy varmasti jotain todisteita siitä, että onko hän joulupukki. Eikä mene monta päivää kun pukeudun pähkinänsärkijähahmoksi. Tämä on sinitakkinen sotilas, jolla on miekka kädessä ja väkevä ilme kasvoillaan. Jään seisomaan Klaus Hiekan oven taakse naamiaisvetimet ylläni, odotan pääseväni sisälle asuntoon kuin Troijan hevonen. Olen hankkinut ison peltisen pähkinänsärkijän puvun, joka on vaikea pukea päälle. Mutta muutaman tunnin ähisemisen ja uurastuksen jälkeen, se on niin piukasti päälläni, että minun on vaikea hengittää. Silmäaukot ovat todella pienet ja näkökenttä on täten erittäin rajallinen, mutta parempi sekin kuin että Klaus huomaisi minut puvun sisältä. En tiedä miten saan tämän riisuttua pois päältäni. Ehkä jään ikuisiksi ajoiksi pähkinänsärkijän sisälle, ja minut ilmoitetaan kadonneeksi kun en saavu töihin. Mutta en minä ole kadonnut mihinkään, olen vain tukehtunut naamiaisasun sisälle. Peltisessä rinnassani on joulukortti teipattuna, kirjoitin siihen, että Hyvää joulua, Klaus. En tiedä sanotaanko häntä Klausiksi, mutta voin olla melkein varma, että kaikkia Klaus -nimisiä sanotaan. Mutta toisaalta, poikkeus voi vahvistaa sääntöä. Pähkinänsärkijä on toki hieman tuntematon joulukäsité

Suomessa, enkä ole täysin varma tietävätkö kaikki edes mikä pähkinänsärkijä on. Ennen tätä tempaustani, minun olisi pitänyt tehdä kävelykadulla jonkinlainen katugallup siitä, kuinka tarkasti tiedetään pähkinänsärkijä, ja ennen kaikkea kuinka se liittyy jouluun. Vastausten perusteella olisin voinut tarkemman päätöksen siitä, että onko viisasta valita nimenomaan pähkinänsärkijän puku. Tosin pähkinänsärkijät ovat yleistyneet jo Suomessakin, ja kaupan hyllyiltä löytyy joulunaikaan pieniä koristeellisia sotilasmiehiä, joita voisi sitten laittaa omaan kirjahyllyynsä tonttujen viereen seisomaan. Puhumattakaan iso ja näyttävä sellainen, kaikkihan semmoisen haluaa. Odotan oven takana kolme ja puoli tuntia, se on arvio. Oikeasti aika on varmasti huomattavasti lyhyempi, sillä epämurkavassa tilanteessa minuutit kulkevat huomattavasti hitaammin. Klaus avaa oven, ja huomaa ison pähkinänsärkijän. Hän on ilman muuta yllätynyt tilanteesta, kuka ei olisi. Jokainen hämmentyisi siitä, että saa lahjaksi kaksi metrisen pähkinänsärkijän. Tarkennuksena vielä, itse en ole kahta metriä, mutta puvun hahmolla on niin korkea hattu, että kaikkineen korkeus on kaksi metriä, jos ei vähän ylikin. Odotetusti, Klaus ei huomaa, että olen peltisen puvun sisällä, vaan hän nostaa pähkinänsärkijän asuntoonsa ja asettelee joulukuusensa viereen. "Kuka sinut toi?" Klaus kysyy ja irrottaa joulukortin, joka on rinnassani. "Klasulle? Kukaan ei sano minua Klasuksi." En tiedä onko hänellä tapana puhua näin paljon itsekseen? Ehkä hän jollain tasolla aistii, että olen puvun sisällä, ja sen vuoksi keskustelee tuttavallisesti, tajuamatta ihan täysin mikä tämä tilanne on. Se on myös mahdollista, että hän puhuu tälle pähkinänsärkijälle. Yö saapuu onneksi aika nopeasti. Tai sitten olen pyörtymässä peltisen naamiaispuvun sisälle, mutta joka tapauksessa valot sammuvat. Näkökenttä on puvussa niin huono, että minun on lähes mahdoton nähdä mitään. Periaatteessa seinässä olevasta reiästä näkee huomattavasti paremmin asuntoon, mutta nyt minun on mahdollista päästä tutkimaan Klaus Hiekan asuntoa. Minä odotan, että kuulen kuorsausta. Sitä alkaa pikku hiljaa kuulua, ensin vaimeaa, mutta lopulta sen verran kovaa, että uskon Klaus Hiekan olevan vahvasti unten mailla. Jos minulla olisi ruutuvihkoni mukana, niin tämä älytön kuorsaus menisi vihkoon muistiin puoltavaksi asiaksi siitä, että Klaus on joulupukki. Onhan se ihan varma, että joulupukki kuorsaa niin kovaa Korvatunturilla, ettei tontutkaan saa välttämättä unta. Eikä muori tietenkään. Muori? Entäpä muori? Missä muori on, miksi se tulee mieleen vasta nyt? Joulupukilla on aina muori. Ehkä muori on jäänyt Korvatunturille, kun joulupukki on muuttanut tänne Pietarsaaren keskustaan. Joulupukilla on siis selvästi ryppyjä pitkässä parisuhteessaan. Eikä se mikään ihme olekaan. Pukkihan aina vikittelee vieraita naisia, pyytää istumaan polvelle ja pusua poskelle. Ei muori tietenkään sellaista pitkään katsele, vaan on heittänyt irstaan äijän pihalle. Riisun peltistä pähkinänsärkijän pukua niin hiljaa kuin vain pystyn. Kaksi asiaa jotka riisumisessa täytyy ottaa huomioon: mikään peltinen osaa ei saa tippua lattialle ja minä en saa kaatua tämän puvun kanssa. Yhteinen tekijä näissä kummassakin huomioon otettavassa asiassa on kolina. Klaus herää ihan varmasi jos kaadun tämän puvun kanssa pitkin lattiaa. Saan kaikki osat puvusta yllättävän hyvin pois päältäni, ainoastaan pää jää kiinni. En saa sitä irrotettua mitenkään, ja kun yritän vetää vähän kovemmin, niin tuntuu, että omakin pää lähtee irti siinä samassa. Minä en voi käyttää pään irrottamiseen kovin kauaa aikaa, vaan minun täytyy ruveta toimimaan pähkinänsärkijän pää päässäni. Huolimatta siitä, että silmäaukot ovat minimaaliset, näkökentän rajallisuus siis haittaa tehtävääni todella pahasti. Asuntoon loistaa katuvalo, ja sen kajossa näen hieman penkoa Klaus Hiekan tavaroita. Hänellä on pieni olohuone, jonka kirjahyllyn lipastoissa on jotain papereita. En näe mitä ne ovat, joten minun täytyy ottaa ne vain mukaani. Mutta mitään varmaa todistetta Klaus Hiekan henkilöllisyydestä en saa. Olen tietenkin hieman pettynyt. Luotto siihen, että Klaus on oikea joulupukki, on edelleen kova, vaikkakin pieni epäily on tullut mieleeni, että jos minä vain

kuvittelen koko asian. Tai pahimmassa tapauksessa, haluan nähdä oikean joulupukin niin paljon, että en huomaa asioita, jotka puhuvat sen puolesta, että Klaus ei ole oikea pukki ollenkaan. Hiivin hiljaa pois Klausin asunnosta. Oven lukko naksauttaa äänekkäästi, mutta Klaus kuorsaa edelleen kovaan ääneen. Palaan omaan asuntooni, ensitöikseni minun täytyy saada päästäni pähkinänsärkijän pää. Sen irrottaminen on todella vaikeaa, se sattuu ja terävät reunat raapivat niskaani ja päänahkaani haavoja. Klausilta varastamat paperit ovat tylsiä vakuutusasiakirjoja, voin palauttaa ne halutessani hänelle postilaatikkoon. Mutta sitä ennen kaivan ruutuvihkoni esille, ja huomaan että asiat jotka puhuvat sen puolesta, että Klaus Hiekka olisi oikea joulupukki, ovat edelleen vähemmistössä. Heti tämän jälkeen alan katsoa naapurissa kyläileviä miehiä tarkemmalla silmällä. Periaatteessa on myös mahdollista, että nämä iltamyöhään vierailevat äijät eivät ihan täysin täytä tonttujen tunnusmerkkejä. Jos ihan rehellisiä ollaan, niin kun katselen miesten touhua seinässä olevasta reiästä, niin mieleeni tuleekin ennemmin jokin ryyppyporukka, kuin että tontut olisivat ennen joulua käymässä joulupukin luona kuulemassa viimeisimmät ohjeet, ennen joulua. Sirkka-Liisa Rämekorpi tulee ovelleni aatonaattona, kello 16.46. Tarkalla ajalle ei ole merkitystä, mutta sattumoisin katson samalla kelloa, kun avaan hänelle oven. Minulla ei ole aikaa kovin kauan rupertella tämän naisen kanssa, sillä huomenna on jouluaatto, ja Klaus Hiekkaa täytyy vakoilla taukoamatta. "Naapuriisi on murtauduttu, oletko sinä huomannut mitään?" Sirkka-Liisa sanoo, ja ilmeisesti hän puhuu siitä, että olin Klaus Hiekan asunnossa pukeutuneena pähkinänsärkijäksi. Itse en pidä sitä murtautumisenä, jos rikoksena ollenkaan. Minulla on kuitenkin tärkeät tavoitteet selvittää miehen todellinen henkilöllisyys, että siinä voi hieman venyttää hyvien tapojen rajoja. "En yhtään mitään tietenkään", minä sanon. "Ajattele, jouluna kulkee jotain hiippareita täällä." "Ajatella kuule", minä sanon. "No pidä silmäsi auki jos näet jotain." "Mitä poliisi sanoi?" minä kysyn, mielelläni haluan tietää onko virkavalta sotkettu tähän asiaan, ja mahdollisesti kuinka suurella intohimolla he tutkivat tätä niin sanottua rikosta. "Klaus ei ilmoittanut poliisille. Ilmeisesti mitään ei oltu viety, jotain mainoksia vain." "Niin. Tai ehkäpä vakuutusasiakirjoja." "Mitä?" Sirkka-Liisa kysyy, kun menen puhumaan hieman ohi suuni. Tällä hetkellä ajatukseni on ihan muualla kuin tässä tyhjänpäiväisessä keskustelussa tämän naisen kanssa. "Mitä?" minä toistan sen mitä Sirkka-Liisa sanoi. "Ei mitään, hyvää joulua", Sirkka-Liisa sanoo ja poistuu. Ilmeisesti hänelläkin on joulunvalmistelut siinä määrin vielä kesken, ettei hänellä ole aikaa ja kiinnostusta paneutua tähän asiaan niin suurella antaumuksella kuin hän yleensä tapaa jokaiseen pieneenkin epäkohtaan puuttua, mitä talossa tapahtuu. Jouluaattona, tosi varhain, Klaus Hiekka poistuu asunnostaan ja lähtee jonnekin. Jonnekin on todella laaja käsite, joten en voi olla huomioimatta tätä asiaa, vaan lähden hänen peräänsä. Nappaan mukaani ruutuvihon, johon olen laittanut Klaus Hiekkaa koskevan muistiinpanon jos toisenkin. Klaus kulkee määrätietoisesti. Hän suorastaan marssii, katse on hieman ylöspäin ja askeleet niin topakat kuin sakset. Punaisissa vaatteissaan, muhkealla parralla ja kulkunen pipossaan Klaus näyttää täysin joulupukilta. Pitää silti muistaa, ettei se tarkoita sitä, että hän olisi joulupukki. Huomion arvoista on myös se asia, että nyt on jouluaatto, ja tämä seikka sekoittaa rationaalista ajattelua. Helposti tulkitsemisen pienimmätkin asiat puoltavan sitä asiaa, että Klaus on joulupukki, vaikka arkena näin ei tapahtuisi. Tässä täytyy olla siis tarkkana, etten tulkitse väärin ainoastaan sen vuoksi että on jouluaatto. Oikeastaan aika moni mies näyttää jouluaattona joulupukilta tai vähintään tontulta. Klaus suuntaa matkansa kohti Fäbodan rantoja, kulkee lähes juosten sitä mutkaista tietä, kunnes äkkiä arvaamatta poikkeaa reitiltä ja pujahtaa metsää. Minun on täten hankala kulkea hänen perässään huomaamattomasti. Metsä on rauhallinen ja hän voi helposti huomata, että joku seuraa. Mättäät ja sammaleet ovat kosteita, paikoitellen vähän jäässä. Kenkäni

kastuvat kylmästi ja sukat siinä samalla. Mietin jo hetken, että kuinka tärkeä minun on oikeasti selvittää, onko Klaus Hiekka oikea joulupukki, vai voisinko antaa asian olla ja palata kotiini viettämään rauhallista jouluaattoa. Sillä hetkellä kun olen luovuttamassa huomaa jotain todella erikoista. Klaus Hiekkalla on metsässä reki ja viisi poroa. Reessä on iso ruskea säkki, josta pilkkottaa joulupaketteja, tämä asia todellakin puolustaa sitä, että Klaus Hiekka olisi oikea joulupukki. Jos miettii tilannetta, niin aika harvalla ihmisellä on nämä kolme elementtiä jouluaattona: porot, reki ja lahjasäkki. Mutta ruutuviholle merkityt muistiinpanot kertovat julmaa kieltä, eikä joulupukisuutta puoltavia asioita ole vielä tarpeeksi, että voisin olla varma tämän miehen todellisesta henkilöllisyydestä. Hiivin ihan reen lähelle, ja sillä hetkellä kun Klaus Hiekka vähiten huomaa, hyppään kyytiin. Se hetki on se milloin Klaus antaa käskyn poroille ja reki nytkähtää liikkeelle. Eikä luntakaan siinä vauhdissa tarvita, sillä reki nousee ilmaan niin kuin amerikkalaisissa elokuvissa. Se säkenöi ja sihisee näyttävästi, periaatteessa shownomainen nousu menee tavallaan hukkaan, kun sitä ei ole suuri joukko todistamassa, eikä minkäänlaista jännitysmusiikkia ole taustalla. Jotenkin olen ajatellut, ettei suomessa joulupukki välttämättä lentäisi rekensä kanssa, mutta olen ollut väärässä. Jos tämä mies nyt on oikea pukki. Ilmassa oltiin tukevasti. Minä piiloudun reessä olevan viltin alle ja seuraan sieltä tilannetta niin tarkasti kuin vain pystyn. Huomioitavaa on se, että Klaus Hiekka, tai pitäisikö tässä vaiheessa jo sanoa joulupukki, parkkeeraa rekensä aina johonkin metsäiselle tai syrjäiselle paikalle. En tosin ole vielä ruutuvihosta tarkastanut, että onko tämän päivän tapahtumien vuoksi henkilöllisyys varmistunut laskelmissani. Joulupukki ottaa lahjasäkin kantaan, käy jakamassa paketteja lähistöllä oleviin koteihin, palaa reen luokse ja taas lennetään seuraavaan paikkaan tukka putkella. Myönnän itselleni, ettei ollut ihan loppuun asti harkittua nousta rekeen, sillä minulla menee tässä koko päivä. Todistusaineisto on kuitenkin kerätty kasaan aika pienessä ajassa. Minulla on aikaa kirjoittaa havaintoja ruutuvihkooni, kun Klaus Hiekka käy jakamassa lahjoja. En ole vielä tarkastanut mikä on tilanne puoltavien ja vastaan olevien väitteiden kanssa. Monet muistiinpanoni ovat jokseenkin epäselviä. Usealla sivulla on ainoastaan oletuksia, joita on vaikea tulkita puoleen tai toiseen. Onnistun piilottelemaan reessä koko matkan ajan, mutta minulla on illalla maha sekaisin kaikesta lentämisestä, kun saavumme takaisin Pietarsaareen. Huonovointisena laahustan Fäbodan mutkaista tietä kotiini. Istun sohvalle ja kaivan ruutuvihon taskustani, on aika tarkastaa muistiinpanojen perusteella, onko Klaus Hiekka oikea joulupukki vai ei. Huomioitavaa on tietenkin se, että jouluaaton perusteella asia on ihan selvä. Mutta voiko näin tärkeän tutkimustyön päätöstä perustaa ainoastaan yhden päivän perusteella. Mielestäni ei, vaikkakin tapaus on melko selvä, että Klaus Hiekka on todella oikea joulupukki, ja voin hyvällä mielellä mennä kertomaan hänelle suorat sanat siitä, mitä mieltä olen hänen tuomista lahjoista. Mutta siinä kun lasken plussia ja miinuksia yhteen koko syksyn ajalta, niin pahasti näyttää siltä, että puoltavat äänet eivät välttämättä riitä. Ruutuvihkoon tekemieni laskelmieni ja muistiinpanojeni pohjalta, minun täytyy tulla siihen tulokseen, että Klaus Hiekka ei ole oikea joulupukki. Se on tietenkin spekulatiota, että olenko lisännyt liian monta samankaltaista vasta-argumenttia, ja sen vuoksi puoltavat eivät riitä, vaikka ne ovatkin vedenpitäviä todisteita. Mutta siitä voin olla ainakin täysin varma, että Klaus Hiekka on pahasti joulupukin näköinen mies, vaikka oikeaksi pukiksi en häntä uskalla väittää.